Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 19/02/2021 a les 12:20

Judit Neddermann: «Vaig sempre amb el cor obert i he hagut d'aprendre a protegir-me»

La maresmenca ens desvela els detalls del seu nou treball, 'Aire'

Judit Neddermann | Arxiu

La cantant maresmenca **Judit Neddermann** presenta demà el quart àlbum d'estudi, *Aire* (Música Global / Universal Music, 2021). Les onze cançons es mouen en la pulcritud, la precisió i la delicadesa d'una producció d'Arnau Figueres i fan onejar l'acte d'estimar, la senzillesa, l'empoderament, l'enamorament, l'amor de mare i la llibertat cultural. La seva nova etapa artística, sota l'empara i la projecció del cantant madrileny **Alejandro Sanz**, ha estat gravada bàsicament en castellà, tot i que hi ha volgut incloure expressament un tema interpretat en català, "Jo et canto a tu", la bilingüe "Sense" i la trilingüe de l'obertura, "Canta".

El disc s'obre amb "Canta", una apologia de l'idioma universal que és la música interpretada en català, castellà i portuguès.
Sí, perquè "Canta" va néixer en adonar-me que aquest disc suposaria un canvi en la meva trajectòria. *Aire* té una proporció més alta de cançons en castellà que els altres discos que he gravat, que han estat majoritàriament en català. Per mi el procés ha estat igual d'intens i honest, però sabia que aquesta decisió d'alguna manera causaria, si més no, preguntes. Per això, m'agradaria transmetre un missatge de llibertat, que la gent entengui que em puc expressar en cada moment

en la llengua que vulgui i em vingui de gust a l'hora de crear. Les llengües són un tresor i les hem de poder utilitzar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=qj1HN3u3xkk
Per quines raons creus que t'ha vingut de gust aquest canvi?
Els últims anys he vist que la meva música podia arribar a llocs on fa temps no m'hauria ni imaginat, i això m'ha fet tenir nous inputs i també el desig que almenys una part de la meva discografia pugui ser entesa fàcilment per una major part d'oients. Al final el que aporto com a artista és la meva manera de fer cançons, que no canvia tant si és en una llengua o en una altra.

També has incorporat el portuguès, com ja havies fet altres vegades. Què significa aquest idioma per a tu?
És una llengua que m'inspira molt musicalment. Penso que ajuda a reforçar el concepte ibèric, que m'agrada molt. És una sensació que vaig aprendre quan vaig formar part de l'orquestra de percussió **Coetus**. En l'aspecte cultural crec que hi ha molts llaços musicals, una gran connexió entre tota la península. A part d'això, soc una apassionada brutal de la música brasilera!

A més, per als versos en portuguès has tingut la col·laboració especial de Maro.
Exacte, els fragments en portuguès són amb la jove portuguesa Mariana Secca ?Maro'. Ella té aquesta visió de llibertat de què parlava, i m'ha inspirat moltíssim.

En què es diferencia aquest disc respecte a l'anterior 'Nua' (Satélite K, 2018)?
Crec que és més modern, però sense la paraula ?modern' [Riu]; vull dir que és més polit i precís. Gràcies a la producció de l'Arnau Figueres ha quedat un disc de cançons curtes i essencials. Tinc la sensació que és com una caixeta de bombons molt ben embolicats, i aquesta pulcritud és una de les grans virtuts de l'àlbum.

Els primers temes que van sonar del nou àlbum van ser "Siento que vuela" i "Luna". Per què vas triar aquests?
"Siento que vuela" és una de les cançons més lleugeres i alegres de tot el disc. Transmet un amor molt natural, i crec que és una melodia que ve molt de gust en qualsevol moment i que pot entrar molt bé. Vaja, és el que m'imagino, perquè no m'acostumo a escoltar a mi mateixa. Amb el temps he anat aprenent a intuir més o menys com es rebrà cadascuna de les composicions gràcies a la informació que m'ha donat el públic.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=sn5QUaF8dbo
I "Luna"?
Aquesta és una de les meves preferides del disc. Estic molt contenta de com ha quedat, en part perquè sento que l'he escrit per a les dones. És una cançó amb molta força femenina. Crec que és important seguir parlant de l'empoderament amb una expressió profunda i amb la voluntat d'acompanyar qualsevol dona en un moment difícil. Quan una dona em diu que una cançó meva l'ha fet sentir acompanyada penso ?ja em puc morir!'.

En aquesta línia també hi ha "Vete", que podrem escoltar demà, i que és clarament una cançó d'empoderament, on alhora admets que a tu també t'han fet mal. Totes som víctimes?
Sí, "Vete" és directíssima. Moltes dones ens hem trobat amb el típic home que ocupa molt d'espai, que ni tan sols ho entén i que no et deixa ser tu mateixa. Amb aquesta actitud ens fa víctimes, perquè ens fa responsables del nostre patiment com si fos per culpa nostra que no som prou fortes. És una situació que hem hagut d'aprendre sense voler, però adonar-nos-en és molt potent. La cançó és la cirereta del pastís, una manera de dir: ?Ja t'he enxampat i ara penso recuperar tot el que és meu, no me la colaràs mai més amb els teus judicis'. La lletra parla de tornar a sentir-nos segures a la vida.

D'altra banda, el mar també té molta presència a les teves lletres.

El mar és casa meva. Feia anys que vivia a Barcelona, i fa poc vaig tornar a Vilassar de Mar, el poble on vaig créixer. Realment no vaig gaire sovint a veure el mar, però sempre el sento a prop, sé que és allà. Quan penso en el mar em sento anecdòtica, em sento petita però en el bon sentit. Em fa reflexionar sobre nosaltres i com de petits són els problemes que puguem arribar a tenir...

Després de la tempesta arriba la calma, tal com cantes a "No me quiero enamorar".
Suposo que tenia por, perquè soc una persona molt sensible i intensa. De manera orgànica vaig sempre amb el cor molt obert i he hagut d'aprendre a saber-me protegir.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3sCM3ojpSy0
Tens por de l'amor o de les conseqüències que pot comportar?
Les dues van unides! En aquell moment sabia que m'estava enamorant, i pensava "no em vull enamorar, perquè ara seria un enrenou!". Tot depèn de quina és la situació que t'envolta a cada moment. Però al final quan les coses passen, passen, i cal mirar endavant i parlar-ne per resoldre-les.

L'únic tema íntegrament en català va dedicat a la teva mare ("Jo et canto a tu"). El vas deixar escoltar a ella primera?
No, realment la primera persona que va sentir-la va ser la meva germana Mireia. Va ser quan la vaig acabar del tot que la vaig tocar a la meva mare amb la guitarra. Per al disc em va fer molta il·lusió poder-la enregistrar amb la meva altra germana, la **Meritxell**. De fet, al recital d'aquest estiu passat al Teatre Grec de Barcelona la vam tocar en directe amb ella, i la meva mare, que estava entre el públic, es va emocionar molt!

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Yp-f6VOz5jo
Al disc 'Un segon' (Satélite K, 2016) també vas dedicar una cançó a la teva germana Mireia. Ets molt familiar?
La veritat és que em surt sol. M'he adonat que el meu motor a l'hora de fer cançons és l'amor. Quan estimo i connecto amb l'amor que sento, m'inspiro molt. He après a fer cançons sobre el simple fet d'estimar. Altres vegades m'he inspirat quan hi ha problemes, o quan trobo a faltar algú o alguna cosa... però penso que també és important escriure cançons sobre el fet tan bonic d'estimar.

Com entens la relació entre mare i filla?
La meva mare és una persona clau en la meva vida. La relació entre mare i filla sempre és molt potent, perquè ella és la persona que et porta al món, i això no hi ha res que ho pugui superar! A més, en la majoria de casos, és la persona que més t'estima de manera incondicional. A la cançó reflexiono sobre com em relaciono amb la meva mare, com m'hi assemblo, què vull perpetuar i què vull canviar. Tenia ganes de fer aquesta cançó per agrair-li la vida, però també perquè quan vas creixent vas decidint fins a quin punt és un referent.

Judit Neddermann Foto: Arxiu

En quin moment et trobes com a artista?
Em sento adulta. Durant la gravació vaig agafar consciència de com m'agrada fer música, de quina energia necessito per generar la música que imagino. I tinc clar quins músics vull que en formin part, perquè necessito intimitat en el procés. A l'estudi, per exemple, no m'agrada tenir visites, només gent de confiança. És com si estigués parint un fill. He trobat una carretera, però no sé encara quins pobles aniré visitant. No és tant una qüestió sonora sinó el mètode i el procés de creació.

Com ha estat la producció del disc amb Arnau Figueres?
Hem trobat una manera de treballar molt orgànica i inspiradora. Ens hem entès molt bé.

La teva música desprèn molta calma, i això pot fer pensar que ets una persona tranquil·la. És realment així?
En absolut. Acostumo a estar amb persones tranquil·les, perquè soc més aviat esverada. En canvi, quan faig música estic en un altre món, cantar m'ajuda a sentir que tot està bé.

Quins artistes t'inspiren ara mateix?
Escolto cantautores com la nord-americana **Lizzy McAlpine** o l'anglesa **Lianne LaHavas**.

Ambició i paciència
Com has viscut aquest any de pandèmia, que ha obligat a ajornar la sortida del disc diverses vegades?
M'ha afectat moltíssim! Vaig acabar el disc just abans del confinament. En teoria havia de sortir al juny i tres mesos d'espera ja em semblaven moltíssim! Per motius obvis, em van dir que potser era millor ajornar-lo... Es va parar tot, va ser surrealista. Porto molts anys treballant molt, perquè m'encanta. La feina de música és un aprenentatge constant que et permet gaudir de les persones. Però de cop tancar-me a casa va ser un cop molt fort. D'altra banda, també em va anar

bé per veure que a casa s'hi està molt bé, que es pot viure tranquil·la i sense tanta ambició. He pogut treballar la paciència, també.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xINtNdsugF8

A l'estiu vas poder sortir de gira?

Sí, vaig poder fer una desena de concerts, inclòs el del Grec, que va ser emocionant. Mai havia gaudit tant d'un directe com després de la parada obligada, quan vaig sentir l'energia i el suport de tothom. La segona onada ja no l'he portat gens bé, hi ha una mena de núvol negre que me l'imagino per sobre els nostres caps. Pots situar-t'hi fàcilment a sota i sentir que tot és un desastre. Tot serà molt complicat... i el més fàcil és ser pessimista, sempre. Per veure les coses amb una mica de llum s'hi ha de posar molta actitud, i la realitat és molt agraïda. És una batalla constant i de vegades molt cansada! Ser optimista no és dir que tot serà com abans i que serà brutal, però sí pensar que sigui com sigui, no serà un desastre i ho farem amb il·lusió.

Com t'imagines el futur de la professió?

He tingut setmanes de dubte constant sobre si la professió que he escollit tindrà viabilitat els propers anys, i això és molt frustrant després de dedicar-hi tota la meva energia durant tants anys. La gent no compra discos, les plataformes digitals no ens paguen... tot plegat fa vertigen. I afecta el desert creatiu. Amb aquest batibull de sensacions m'ha costat sentir-me creativa. Tinc por i m'imagino que mai més em sortirà res! Però és important relaxar-se i parlar amb companys i companyes i veure que no estem sols. El món de la cultura, a part d'estar en lluita, estem en un moment de dol i creativament molt complicat.